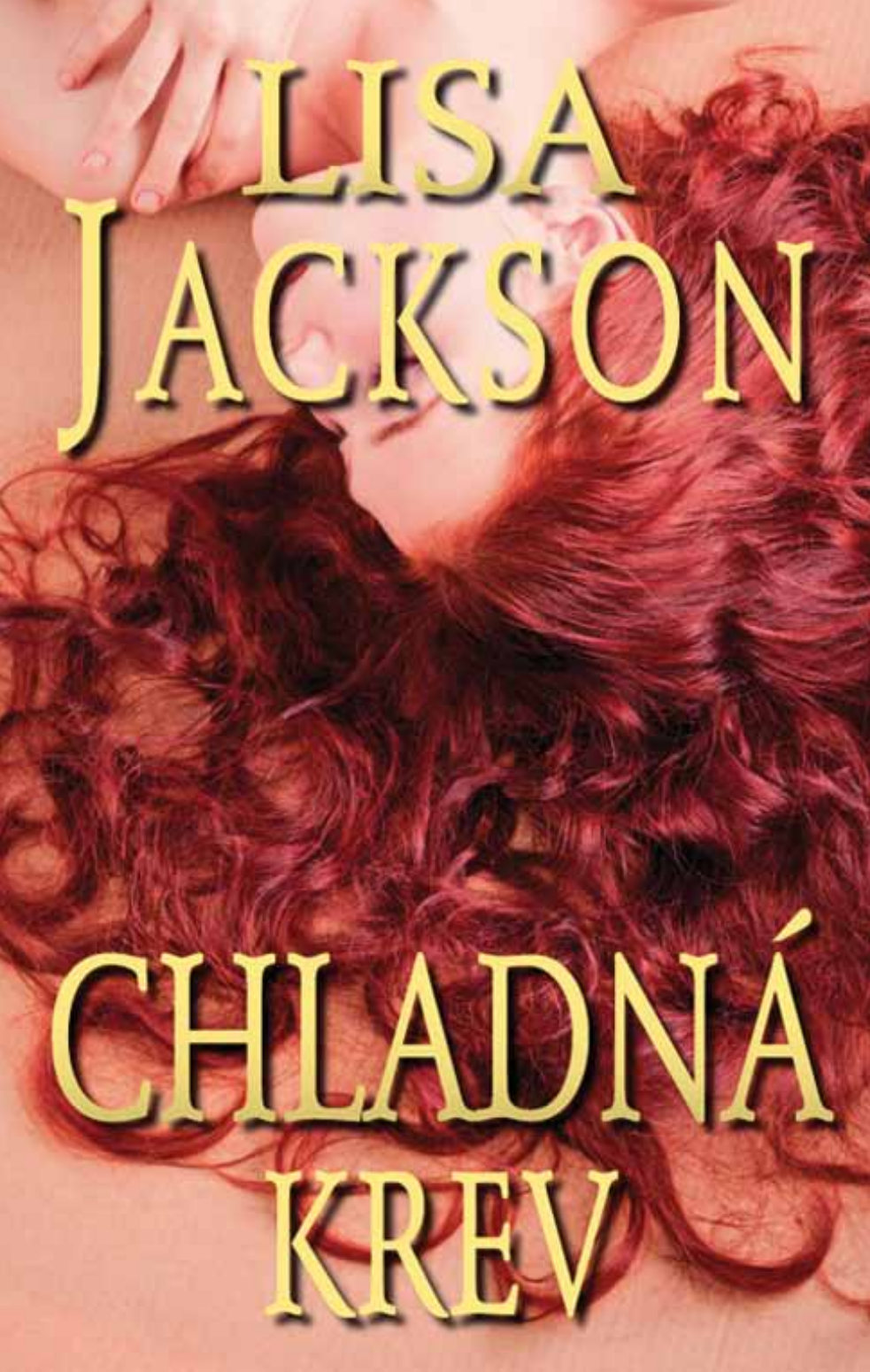

LISA
JACKSON

CHLADNÁ
KREV

LISA
JACKSON

CHLADNÁ KREV

2013

Copyright © 2002 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011 by Jakub Volný
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu COLD BLOOD,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2002,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-946-2

Robin Rueové, své výjimečné agentce.

Děkuji za všechno!

PODĚKOVÁNÍ

Ze všeho nejdříve bych chtěla poděkovat neworleanskému policejnímu sboru za pomoc a laskavost, i když jsem si nakonec pravidla pozměnila pro potřeby románu.

Dále bych chtěla poděkovat následujícím lidem za podporu, znalosti a názory, bez nichž by tato kniha nemohla vzniknout. Děkuji tedy Nancy Berlandové, Nancy Bushové, Matthewu Croseovi, Michaelu Croseovi, Alexis Harringtonové, Mary Clare Kerstenové, Carol Maloyové, K. C. McNeeleymu, Arle Melumové, Kenu Melumovi, Ari Okanové, Betty a Jacku Pedersonovým, Sally Petersové, Robin Rueové, Jonu Salemovi, Johnu Scognamiglioovi, Larrymu a Lindě Sparksovým, Lauře Stanulisové, Marku a Celi Stinsonovým a Jane Thorntonové. Pokud jsem na někoho zapomněla, upřímně se mu omlouvám.

Prolog

Viděl ji.

Napůl běžela, měla skloněnou hlavu, prsty křečovitě svírala kapuci kabátu. Spěchala temnotou ke kostelíku.

Vyvolený čekal schovaný za magnolií. Krčil se ve stínu, krev mu zběsile tepala v žilách, svaly měl napjaté, nervy natažené jako struny na klavíru.

Tak snadno by ji mohl chytit. Stačily by tři rychlé kroky, aby ji dostihl a odtáhl pryč. A to přímo pod nosem jejího otce, který na ni v kostelíku čekal. Tahle myšlenka ho naplnila vzrušením.

Musel si ale připomenout, že její čas teprve přijde. Nyní byly na řadě jiné.

Zastavila se pod malou stříškou nad vchodem. Sundala si kapuci a protřepala si vlasy. Na záda jí spadla kaskáda hustých lesklých rusých loken. Vyvolený polkl a v rozkroku pocítil lehké zaškubání.

Toužil po ní.

Chtěl ji tak moc, až ho to bolelo.

Stačil pouhý pohled na ni, aby se mu zostřily smysly. Slyšel tlukot svého srdce, cítil, jak mu krev proudí cévami. V nose ho šimrala těžká vůně Mississippi, která se ve svém mohutném korytě líně valila městem. Městem nasáklým hříchem jako hnilobou.

Když vešla do dveří, Vyvolený se schoval do hustého podrostu a odplížil se ke své tajné pozorovatelně ve vitrážovém okně. Jeden kousek barevného skla kdysi ledabylý opravář vyměnil za čiré, a umožnil mu tak dokonalý výhled do kostelní lodi. Přikrčil se a sledoval, jak prošla uličkou, poklekla a pak vklouzla do lavice hned vedle svého otce. Toho podělaného fízla!

Vyměnili si několik slov, než se k němu přisunula.

Jakmile usedla, začala se ošívát. Tvářila se otráveně. Jako by radši byla kdekoliv jinde, jen ne na večerní mši se svým otcem.

Pohrávala si s vlasy, otáčela se k ostatním příchozím, okusovala si nehet. Kolem plápolaly tucty svíček.

Pak Vyvolený přesunul pohled na toho poldu.

Na nepřítele.

Byl to vysoký muž, měřil určitě přes metr osmdesát pět. Měl hranatou bradu, hluboko posazené oči a pevný unavený pohled. Bylo mu přes čtyřicet a vypadal na to. Rick Bentz. Fízl, který dokázal svému pošpiněnému jménu vrátit zašlý jas. Na jeho dřívější prohřešky se už zapomnělo. V černém obleku a naškrobené košili vypadal ještě víc nesvůj než jeho dcera. Rozhodně se v chrámu Páně necítil dobře.

Popotáhl si kravatu, naklonil se k dceři a cosi jí pošeptal. Ta si ihned přestala okusovat nehet a narovнала se. Založila si ruce na hrudi a vypnula prsa. Ta se jí ve výstřihu svůdně vzdula a proti tyrkysovému hedvábí šatů vynikla jejich bělost.

Vyvolený si představoval, co se asi pod oblečením ukrývá. Růžovoučké bradavky, panenská pleť a pak níže... Tmavý trojúhelník klína, který zdobí jemné chloupky stejné barvy, jakou mají její nádherné vlasy spadající jí na záda.

Pro něj to byla princezna.

Její otec na ni byl oprávněně pyšný.

Sportovala, dobře se učila a... A taky občas trochu zlobila. Dokázala se vzbouřit. Četl jí to v očích. Slyšel to v jejím hlubokém svůdném smíchu.

Náhle obrátila svoje velké zelené oči přímo k vitrážovému oknu. Vyvolený ve svém úkrytu ztuhl.

Lehounce našpulila rty.

Jeho penis ihned zareagoval, i když zatím šlo jen o lehké zaškubání.

Představoval si, co by ty její nádherné rty dokázaly, kdyby ji postrčil správným směrem... Zavřel oči a odevzdal se chladivému dešti, který mu stékal po zádech. Rukou si zamířil k rozkroku.

Zanedlouho dosáhl plné erekce. V dlaních cítil svůj tvrdý, pulzující, nedočkavý penis.

Brzy, Princezno, pomyslel si. Brzy. Nejdříve se ale musím postarat o ostatní. Pak přijde řada na tebe.

Buď trpělivá. Vydrž.

Píp! Píp! Píp!

Otevřel oči a zadíval se na budík. Rychle pípání vypnul a polohlasem zaklel. Taková neopatrnost! Na něco takového u sebe nebyl zvyklý. Zlobil se na sebe. Naposledy se zadíval do vnitřku kostela a zjistil, že se Princezna pořád dívá jeho směrem. Jako by ho skrz barevné vitrážové okno mohla vidět.

Kvapně opustil svůj úkryt a rozeběhl se hustým lijákem pryč. Už tak tam zůstal příliš dlouho. Hněval se na sebe, nepolevoval v tempu. Dlouhými skoky přeběhl mokrá trávník až na ulici. Pokračoval kolem tří bloků, až zabočil k parkovišti před opuštěnou, prkny pobitou budovou, která byla kdysi garáží.

Když nastupoval do svého auta s tmavými skly, potil se. Ne však z fyzické námahy, ale z nedočkavosti. Sundal si běžecké tepláky i šustákovou bundu a obojí složil do úhledného komínku, který vložil do kožené brašny.

Už brzy přijde ten správný čas.

Už brzy Rick Bentz pozná, jaké to je, přijít o člověka, na němž mu nejvíc záleží.

Ze všeho nejdříve ale musí vědět, co všechno vlastně riskuje. Musí poznat opravdový strach. Temnou sžíravou hrůzu, až zjistí, že cokoliv udělá a kamkoliv se obrátí, všechno bude marné. Žádné místečko, které kdy považoval za posvátné, pro něj už nebude bezpečné.

Vyvolený vytáhl z tašky ručník a usmál se. Rychle si otřel mokrou tvář a krk, pak se na sebe zadíval do zpětného zrcátka. Koukal se do modrých očí. Do lačných očí. Do těch zatraceně svůdných očí, jak mu řekla už nejedna ženská, která byla dost bláhová na to, aby si myslela, že ho může svést.

Ale... Za svýma očima náhle zahlédl náznak stínu. Něco nebylo, jak by mělo být. Jako by ho kdosi sledoval... Prudce se otočil a zadíval se na zamlžené mokré okno. Byl přesvědčen, že uvidí, jak mu někdo nakukuje do auta.

Nikoho však neviděl.

Na opuštěném parkovišti byl úplně sám. A přesto cítil jakési spojení. A nebylo to poprvé. Přítomnost cizího člověka pocítil už několikrát při různých příležitostech. Ten pocit navíc pomalu

přecházel v jistotu. Znovu se mu potem orosilo čelo, srdce se mu divoce rozbušilo.

Paranoia, nic víc... Uklidni se. Soustřed se.

Nikdo tu není. Nikdo tě nesleduje. Nikdo nemůže přes mokré a zamlžené sklo auta nic vidět.

Musí se uklidnit. Musí být trpělivý. Všechno směřuje k jistému cíli.

Rick Bentz co nevidět začne prožívat svou nejhorší noční můru.

Jenom o tom ještě neví.

i ostatní zaměstnanci WSLJ. Jakási žena dokonce přivedla malého pejska jménem Hanibal, nechala ho však v přenosné kleci pod stolem. Novomanželům dal požehnání Samantin otec, její bratr Peter se však neukázal, jak Olivii prozradil Bentz po krátkém rozhovoru s nevěstou. Stejně tak se nemohla dostavit ani její nejlepší kamarádka Corky Griffithová, která se musela postarat o matku stíženou infarktem.

I tak ale Samanta svou krásou vyrazila všem přítomným dech. Ve světle pestrobarevných žároveček se jí leskly vlasy. Bavila se, tancovala, tu a tam cosi zašeptala manželovi do ucha. Tyler se pokaždé zasmál a zdvihl svou ženu do vzduchu.

„Měli bychom si zatancovat,“ navrhla Olivia.

„Já netančím.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“

„Neříkej, že to je zase nějaké tvoje pravidlo.“ Obrátila oči v sloup.

„Je,“ přiznal a znovu si maně zkontroloval uzal na kravatě.

„Ale kvůli tobě ho rád poruším.“ Pak ji vzal do náručí. „Nesmíš si ale stěžovat, když ti šlápnu na nohu,“ varoval ji.

„Stěžovala jsem si už někdy?“ zasmála se. „Mám takový pocit, že od chvíle, co tě znám, mi na nohy šlapeš neustále.“

„Takže jsi mě už odhalila, jak vidím.“

„To nestihnu do konce života, Ricku. Možná by mi na to nestačily ani dva životy. Ale zkouším to. Jen doufám, že za to stojíš. Doufám!“

„Řekl ti už někdo, že jsi bláznivá ženská?“ zeptal se a překvapivě ladně ji roztočil.

„Jenom ty, detektive Bentzi,“ řekla. Vesele se zasmála a mrkla na něj. „Jenom ty...“